

Părul lung și mintea scurtă!

Ilie
Șandru

În ultima vreme, nu chiar recent totuși, au apărut indivizi care se cred altfel decât semenii lor. Sunt convinși că le sunt superiori. Mă gândesc la acei „nonconformiști” care au preluat de la înaintașii lor „moda” părului lung, însă au moștenit și acea vorbă din popor despre „părul lung și minte scurtă”! Iar această „zicere”, sau vorbă bătrânească, s-a născut din înțelepciunea poporului. Ea nu minte! Ea constată doar un adevăr născut din experiența de viață. Iar aceasta vrea să spună că mintea acelora cu părul lung este ceva mai „măruntă”, adică mai scurtă decât a celorlalți.

M-am gândit la toate acestea ascutându-i cu câtă îndârjire încercau să țină piept și să-și apere ideile neghioabe doi indivizi, la o recentă dezbatere, la un anumit post tv, despre scoaterea religiei din școală! Sunt, din păcate, oameni relativ tineri și ar trebui să se „bată” pentru idei constructive în învățământul românesc. Și ar trebui multe pentru ca acesta să revină ce a fost, să fie reșezat pe temelii solide. Nu, ei sunt preocupați doar de „idei noi”, conforme – zic ei – cu spiritul epocii. Respectivii indivizi încercau să impună, de fapt, o altă logică, bazată

pe modul lor de a gândi. Cu alte cuvinte, încercau, în fel și chip, să răstoarne adevărul cuprins în proverbul popular „părul lung și minte scurtă”, în sensul că doar cei cu părul lung sunt cei ce gândesc logic, că ei sunt deținătorii adevărului, că ei sunt cei care vor reforma lumea

Pe unul dintre ei l-am recunoscut imediat. Este Emil Moise, cel care, în urmă cu câțiva ani, pornise, tot așa ca să se afle în treabă, o teribilă campanie pentru scoaterea icoanelor din școală! Susținea că locul acestora era doar în biserică! Era și campania aceea de atunci, ca și cea de acum, un moment ce va trebui să rămână consemnat în paginile despre idioțiile și prostiile unor indivizi, care atâta știu să facă: să provoace scandal. Să atragă atenția asupra lor. Să intre în atenția opiniei publice, prin ce o fi, numai să fie.

Celălalt este „pitorescul” parlamentar Remus Cernea, figură absolut singulară între cei vreo șase sute de indivizi care au ajuns, printr-un joc al prostiei – sau al intereselor? în așa-zisul parlament al României, devenit o adunătură gigantică care nu depășește nivelul de inteligență celor cărora marele Eminescu le-a pus pentru vecie eticheta: „fonfii și flecarii, găgăuții și gușații / Bâlbâiți cu gura strâmbă,

sunt stăpânii astei nații”!

Pe undeva sunt revoltat petru tot ceea ce au făcut și fac acești indivizi. Pe de altă parte sunt trist, ba chiar mâhnit pentru că, oameni tineri fiind – iar eu am lucrat o viață întregă – 55 de ani! – numai cu oameni tineri – numai atâta le poate mintea? Cum spune poporul: numai atâta îi duce capul?... Însă dacă stau și mă gândesc bine ei, ca niște indivizi deosebiți de ceilalți oameni de rând, nici nu pot gândi altfel, adică numai atâta îi duce capul! Fiindcă nu sunt decât niște produși jalnici ai epocii în care s-au născut și crescut. Niște triste religve ale alcei epoci. Mă refer desigur la epoca comunisto-păgână, în care ambi s-au născut și și-au petrecut tocmai acei ani în care influența mediului și a societății, în care tânărul cunoaște lumea înconjurătoare, deschide adică o ochii asupra acesteia, sunt imense și își pun defitiv pecetea pe personalitatea individului.

Generația mea, face parte dintr-o altă lume, o lume absolut străină generației din care fac parte Remus Cernea și Emil Moise. Cei din generația mea – mulți, puțini, câți or mai fi trăind - a făcut primele clase de liceu sub îndemnul care ni s-a întipărit pentru totdeauna în memorie, dar mai ales în suflet: „Nihil Sine Deo”! Adică: „Nimic fără Dumnezeu”! Era „aforismul”

ce se afla în fiecare clasă, pe peretele din față, sub care se găsea portretul regelui. Au urmat apoi anii de după 1947, anii de îndoctrinare cu așa-zisele „princii de viață” ale noii ideologii comuniste. Epoca în care „Nihil Sine Deo” a dispărut din clasă, odată cu portretul regelui, iar în locul acestuia au apărut „marii dascăli”: Marx, Engels, Lenin și Stalin. Pentru noi aceștia nu erau decât: „barbă albă”, „barbă neagră”, „barbă cioc”, „barbă deloc”! Atât și nimic mai mult. În locul frumoaselor noastre cântece patriotice și populare, au apărut cele sovietice. Degeaba! Le-am învățat, dar le uram și le uitam repede. Am învățat toate „noile principii de viață ale omului nou, constructor activ al socialismului...”, dar nu „se legau”. Ne erau absolut străine! Nu erau ale noastre. Nu s-au legat niciodată de sufletul nostru. După cum nu se lega de noi nici noua limbă introdusă în locul celei franceze: limba rusă. Îmi aduc aminte că eram în clasa a VII-a elementară – după ce făcusem două clase de liceu – și pe primul semestru am rămas corigent la limba rusă, în timp ce toate celelate medii erau peste opt! Am fost declarat dușman al poporului sovietic! (Aveam 13 ani!). A fost chemat tata la școală și eram gata-gata să fiu eliminat! Chiar dacă ne-a fost dat

să trăim cea mai mare parte a vieții noastre într-o epocă a „dreptății sociale”, pe care a trebuit s-o acceptăm, vrând-nevrând, fiindcă a trebuit să muncim spre a ne câștiga existența, această societate ne-a rămas străină, potrivnică. Așa ne-a fost dat. Așa a fost să fie. Dar cei vreo 40 de ani de comunism nu ne-a putut scoate niciodată din sufletele noastre acea convingere cu care am trăit în copilărie: „Nihil Sine Deo”! Cu ea în suflet au trăit, au muncit și au murit generații de români. Cu ea în suflet vom păși lumea acesta și cei care încă mai suntem în viață domnilor „filozofi” nonconformiști, Emil Moise și Remus Cernea!

Ați uitat că poporul român a fost creștin de la începuturile istoriei sale. Cu această credință s-a petrecut întregul proces al etnogenezei românești. Și fiindcă ați uitat acest adevăr, ori l-ați igorat cu bună știință, poporul v-a pedepsit. Toată nemernicia inițiată de voi și cu scoaterea icoanelor din școli, iar acum, cu scoaterea religiei dintre obiectele de învățământ s-a întors, ca un bumerang, lovindu-vă drept în „numele tatălui”! Și nici nu putea fi altfel din moment ce v-ați eliminat singuri din rândul poporului român creștin, care v-a arucat, ca pe niște gunoaie, unde vă e de fapt locul.

Lecția de supraviețuire...

Remus
Ștefan

Pentru mine, nimic nu e mai fascinant în spectacolul străzii decât lecțiile de supraviețuire pe care le oferă actorii anonimi, cei care își joacă rolul de fiecare clipă, de fiecare zi, de fiecare săptămână și lună, an, fără aplauze, fără cereri de revenire la scenă după încheierea rolului, fără cronici în care numele lor să fie pomenit la superlativ, fără afișe colorate pe care să le apară chipurile.

Vorbesc despre cei care își duc traiul la limita supraviețuirii, la bătrâni uitați și care luptă cu bolile și singurătatea, la salariații cu venituri de 200 de euro lunar, la toți cei care, asemenea lor, dau adevărata față a ceea ce înseamnă România. Vorbesc despre oamenii străzii, cei care au rămas fără nimic, dar între care văd o solidaritate din afara oricărei caste, dar funcționând în interiorul ultimei realități: aceea de a fi om.

Vorbesc despre vânzătorii de la tarabele piețelor, care vin dimineața și

pleacă odată cu inserarea, despre cei care stau în chioșcurile cu ziare și reviste câte zece sau chiar douăsprezece ore pe zi, despre taxime-triștii care își așteaptă clienții, vorbesc despre ei ca despre izvoare infinite de povești și despre recunoștința mea infinită și tăcută pe care le-o port și pe care le-o voi purta tot restul zilelor mele.

Fac parte dintre aceia care cred cu convingere, așa cum un credincios crede în Dumnezeu, că un scriitor sau un jurnalist nu poate fi decât de stânga, în sensul în care sursa lui de inspirație vine din oamenii neștiuți, dar din seva cărora se hrănește însăși lumea. Nu mă interesează istoria de viață a unui corporatist, a funcționarului, a politicianului, a marilor afaceriști, a vedetelor născute în tabloide și nici conducătorii de clanuri mafioate. Mă interesează lupta medicului care se dăruiește pacientului, mă interesează dascălul care dăruiește înțelepciunea și dragostea sa discipolului, mă interesează actorul care îl face pe spectator să creadă într-o

lume a sensului, mă interesează omul care se oferă semenului său. Dar oamenii străzii sunt, dincolo de toate acestea, istorii pe care noi, cei care scriem și citim, nu le vom pătrunde niciodată în ultimele sale consecințe, în ultimele sale vibrații de trăire de fiecare clipă. Este aici o pendulare neîncetată între resemnare și luptă pentru supraviețuire, între luciditate și nebunie, între mizerie și noblețe, o frumusețe a goliciunii condiției umane, o intimitate a trăirii la granița dintre umanitate și animalitate.

Ei sunt patriarhii străzilor, profeții care vorbesc prin tăceri și tremurături ale corpului despre tot ceea ce are ființa mea mai profund și mai inefabil. Abandonul lor îmi vorbește despre propria mea însingurare, despre propria mea depărtare de mine. O depărtare pe care o văd cu atât mai irecuperabilă cu cât numărul nopților în care ei dorm la marginea trotuarului par tot mai imposibil de numărat. Visez la ziua în care jurnalistul va scrie despre anonimii de fiecare zi și va ajunge să descopere că povestea acestora este infinit

mai fascinantă decât cea a politicianului corupt, a afaceristului care nu mai știe numărul milioanele de euro depozitate în conturi străine, a vedetei care și-a făcut operație estetică pentru a fi un produs mai ofertant în ochii celui dispus să ofere cât mai mult.

Visez la clipa în care jurnalistul se va trezi într-o stație hiperaglomerată de tramvai la orele la care oamenii așteaptă să ajungă la locurile lor de muncă și, trezindu-se acolo, va descoperi că are capacitatea de a le auzi tăcerile așa cum ar auzi un zumzet neîntrerupt, un șuvoi de strigăte prin care se anunță o nouă zi, atât de banală și atât de miraculoasă în banalitatea ei. Visez la ziua în care cititorul de presă va exclama la sfârșitul unui articol: ESTE VORBA DESPRE MINE! ACEASTA ESTE POVEȘTEA MEA! Chiar dacă noi știm că nu avem nevoie să se scrie despre noi în ziare. Pentru că viața noastră este infinit mai autentică decât orice fel de autenticitate pe care ar putea-o atinge vreodată vreun jurnalist, indiferent cât de meșteșugite le-ar fi cuvintele. Dar nu este

oare visul o compensare a neputinței realității în care trăim?

Mă întorc la omul străzii, mă apropiu de el și îmi mulțumesc pentru că îmi aduce aminte de cât de singur sunt față de mine însumi. Mă uit la cei din jurul meu și le mulțumesc pentru că toate gesturile lor, toate cuvintele lor inutile, pentru că toate dorințele lor magnifice și meschine în același timp, îmi vorbesc despre un singur lucru : despre A TRĂI.

Între bărbatul acesta îmbrăcat în costum de firmă și omul fără adăpost, între specialistul în IT și vânzătoarea de la magazinul din colțul străzii nu mai văd nici o diferență. Între mine și tine nu mai există nici o deosebire arbitrară, ivită dintr-un context relativ.

Patriarhii străzilor m-au învățat lecția de care aveam atâta nevoie: suntem toți, fără ierarhii, fără categorii, fără separări, mesageri ai darului de a fi, cu toții și împreună, OAMENI.

Recuperări necesare

Aurel
Brumă

De ce să fie privită limba română ca un produs lingvistic dintr-o "limbă de import" (latina) când și româna și latina (italiana) au evoluat din aceeași matrice lingvistică, latina vulgaris, limbă vorbită în aceeași măsură în imensa teritorialitate de care aminteam. Or dacă, încă în sec. VI î.Hr. se confirmă identitatea limbii pentru geți și daci (unitate lingvistică) iar latina (de cancelarie) apare după un lung proces de polizare a comunicării între triburile de latini, sabeli, umbri și, mai târziu, etruscii, teoria etno-genezei daco-romane se clatină serios sau, mai exact, reconcilierea cu noi înșine, cu propria istorie devine obligatorie.

La început a fost Cuvântul. Dar cum, în ce vestmânt sonor și pe ce areal în extensia teritorială a genitorilor limbii române, tracogeto-dacii? Care lingvist ar îndrăzni să descompună arhitectura "clasicizată" a etno-genezei poporului nostru, chiar dacă teoretizarea acesteia (ca și în alte domenii ale dovezilor esențiale) este fructificarea unui travaliu îndelungat, cu multe redistribuiri de nuanțe, de impuse raportări la dicteurile de interese ale "cancelariilor" interesate de credibilizarea propriilor "adevăruri". Procesul încă nu s-a încheiat, este bine întreținut, cum o demonstrează bâlbâiala atent diseminată a separației dintre limba română și "limba

moldovenească" (în Basarabia, sigur).

Mă bântuie încă scintilantele întâlniri cu marele romanist Ștefan Cuciureanu, lejeritatea cărturărească a acestuia în redistribuirea accentelor necesare cu privire la primatul indiscutabil al limbii române (și spațiul existenței sale actuale) ca teritoriu lingvistic de maximă concentrație a comunicării prin "latina vulgaris", (de ce nu tocmai limba fundamentală pentru o geografie umană cu extensie din sudul Dunării până în Anatolia, Peloponez și Peninsula Italică, centrul și partea nordică a Europei?) acolo unde, presiunile marilor migratori au sărăcit fondul principal de cuvinte al latinei populare (vorbite) și unde reorganizarea lingvistică s-a făcut prin scris, prin intervenția interesată a ierarhiilor conducătoare în definirea identității statale și prin acest instrument de reprezentare. Sigur că procesul de "școlarizare" a fost dificil, cu multe meandre, continuând și acum, într-un alt registru. O statistică a dialectelor din Italia, spre exemplu, dihotomia aproape totală în marea parte a cuvintelor utilizate, existența, aici, a unor asemănări cu limba română asigură suport ipotezei unei limbi comune vorbite în teritoriul amintit și, într-o viziune ceva mai orgolioasă (dar posibilă) teritoriul geto-dac ca nucleu al formării latinei vulgaris, cea care a fost alchimizată ca latină (limba cancelariei și a sistemelor de stat: școală, administrație, biserică).

PSD și Victor Ponta: certitudine și probabilitate...

Lulian
Chivu

Neîndoielnic, PSD rămâne fără emoții într-o majoritate parlamentară lejeră care îi permite să-și pună în aplicare strategiile până și în perspectiva alegerilor din 2016. Vizibil erodat ca imagine în special prin finalizarea multor dosare la DNA, care confirmă corupția în rândul membrilor săi ca act de identitate politică, partidul nu se teme de nicio manevră a opoziției, iar Victor Ponta nu va fi înlocuit de la conducerea PSD nici pe seama pierderii alegerilor prezidențiale, nici pe motivul că rudele sale apropiate fac obiectul unor acte de corupție cercetate și sancționate deja de instanțe (treaba asta era de dorit doar în cazul lui Traian Băsescu).

În aceste condiții, intenția PNL de a depune o moțiune de cenzură nu e deocamdată decât un calcul cel mult optimist, fiindcă respingerea săptămîna trecută a inițierii unei anchete parlamentare privind cheltuirea ban-

ilor din rezerva bugetară pentru anii 2013 și 2014 a fost doar un test de imunitate sau un simplu cartuș de manevră. Confirmarea s-a făcut și cu ocazia respingerii moțiunii simple la Cameră pe tema neabsorbției eficiente a fondurilor europene. Dar care este situația de fapt. Cele 96 de voturi pentru adunate cu cele 21 de abțineri, exprimate la respingere, rămân încă la o diferență de 67 de voturi față de cele ale PSD, diferență ce nu poate fi recuperată cu ușurință. Cei 34 de deputați neafiliați, împreună cu cei 26 de parlamentari UDMR și cu cei 23 de parlamentari PC, debusolați de contestarea lui Daniel Constantin de către Dan Voiculescu, precum și cu cei 17 reprezentanți ai minorităților seamănă prea mult cu planul covrigarului.

Înființarea unor grupuri parlamentare ale UNPR nu înseamnă că se poate face o breșă în coaliția majoritară; Oprea nu se va îndepărta de Ponta cu ușurință. Cei 34 de neafiliați, bună parte dintre ei apropiați lui Geoană, rămân deocamdată abordabili în chip

Cartela europeană a poporului român, și în acest context, este de serie zero cu un primat istoric greu de contestat asupra limbii franceze cel puțin. Recentele ipoteze privind utilizarea de către geto-daci a unui sistem de scriere special (probe irelevante încă) care nu s-a impus la nivel de cancelarie sau de educație sunt nefuncționale. Dar cum oare, aproape striga retoric Profesorul, s-a ajuns ca limba română să fie privită ca un muzeu în care, nota bene, se păstrează cel mai important fond de cuvinte ale limbii matriciale romanice? Limba română e un organism viu, un trunchi și necum o ramificație, o margine, o vitrină încremenită.

Pe fondul primelor experimente globaliste (Imperiul Roman), orice altă populație decât cea latină era nomenclată barbariei (dacii – purtători de barbă fiind barbari și din punctul de vedere al elenilor), de unde și lipsa de interes pentru determinarea documentată a trăsăturilor lingvistice comune. A mai crede că populația geto-dacă ar fi utilizat un limbaj consonantic aspru (viezure, brânză, barză), că doar câteva cuvinte "dacice" total neimportante ar fi rămas în corpul limbii vorbite atinge limita unui veritabil holocaust lingvistic nemeritat.

O a doua etapă de re poziționare globalistă, separarea creștinilor după schisma din 1054 transformă teritorialitatea limbii române într-un poligon de interes pentru reprezentanții celor două imperii (biserici), în plan

general, și, practic într-o presiune directă a unguirilor și rușilor. Populația autohtonă, încă insuficient coagulată administrativ, trebuie să facă față atât incursiunilor triburilor migratoare (pecenegii, cumanii) cât și forțelor armate ruse sau ungurești, ultimii încercând o extensie a Ungariei inclusiv prin densitatea prezenței călugărilor și preoților maghiari, exponenți "spirituali" ai politicii de ocupație maghiară. Pe acest fond, în contextul dat, ortodoxismul se impunea ca formă necesară și obligatorie de salvagardare a ființei românești (pentru teritoriile viitoarelor state Moldova și Țara Românească) pe când în Transilvania, cnezatele române trebuie să se împotrivescă unei duble escalade cu același actant, Ungaria.

Peste măsură de importantă ar fi, în contextul prezentat, continuarea cercetărilor savantului antropolog Cantemir Rîșcuția cu privire la identificarea "urmașilor" daci, alăturarea grupei reprezentate de românii din Munții Apuseni a unor populații din zone disipate în Italia sau Spania. Astfel s-ar putea decodifica și secretele documentelor mute, statuile, busturile unor nobili daci existente în varii locuri din Italia, a prezenței etnonimului "dac-daci" în numeroase documente și înscrisuri acoperind Europa până la limita ținuturilor nordice.

Pe de altă parte legenda etno-genezei daco-romane își absoarbe surplusul mitologic și dintr-o simplă și

la îndemână constatare asupra martirajului limbii române prin sutele de ani de exercițiu cultic slav sau grecesc în bisericile românești și care, totuși, nu a reușit să realizeze ceea ce se presupune că ar fi obținut prezența romană într-o perioadă infimă de timp.

Toate aceste considerații au fost provocate de lectura lucrării istoricului Mircea Ciobanu, "Bătăliile românilor din secolul al XI-lea" (Editura Performantica, Iași, 2014). Folosind puținele documente referitoare la această perioadă, autorul reușește să ofere o imagine clarificată a raporturilor existente între români (numiți valahi sau daci în lucrările scrise ale perioadei, un exonym) și formele diverse de invazie sau interese armate la care se cereau răspunsuri nuanțate dar mereu cu adăugare de jertfe. În plus, o importantă populație românească din zona balcanică, prezentată în documentele cărții, dovedește, o altă latură, martirică, a istoriei.

Din păcate și această perioadă eroică nu-și primește tributul de efort necesar și obligatoriu al cercetării istorice. Mai ales acum când, într-un context de repetabile presiuni exogene, avem nevoie de recuperarea orgoliului curat al apartenenței la o națiune solidară, puternică cu un trecut demn de respect mai ales prin adâncită cunoaștere.

porter, ci și un mijlocitor de nădejde. PSD știe ce i se pregătește și în laboratoarele sale ideologice face totuși calcule alternative, deși Liviu Dragnea se pare că nu mai produce strategii electorale cel puțin până la pronunțarea sentinței în Dosarul Referendumului, Hrebenciuc e după gratii, Iliescu e preocupat de Dosarul Mineriada, iar Năstase face horticultură la Corbu. Mai mult decât atât, Dan Șova este așteptat de procurorii DNA, cărora le-a făcut o vizită vineri și Darius Vâlcov, ministru în exercițiu la Finanțe, acesta însă în legătură cu ceva probleme de pe vremea când era primar la Slatina. Apropiatul congres al partidului, de la care se aștepta debarcarea lui Ponta, nu va produce nimic spectaculos, iar scindarea de care vorbeau chiar și unii dintre cei mai vechi membri ai PSD nu se va produce, fiindcă fruntașii partidului știu din experiență că tot mai bine le este împreună. De aceea grupurile subversive din interiorul partidului sunt reprimite cu mult înainte de a-și desemna un contracandidat le

șefia PSD. Aș aminti de potențialii contracandidați eliminați înainte de vreme: Mircea Geoană, Marian Vanghelie, Sebastian Ghiță, Dan Șova (exclus și reprimat mai apoi în partid) și, mai nou, Cătălin Ivan, sau „puștiul obraznic” de la organizația sectorului 1.

Partidul este, evident, destul de slăbit și stările de animozitate mocnesc fără a se materializa fiindcă, așa cum spuneam, Geoană ezită și nici nu se prefigurează un grup omogen și puternic de care să se teamă Ponta și care să renunțe la putere doar de dragul de a reforma partidul. Imaginea premierului în partid, după cum o contura sâmbătă unul dintre miniștri săi, îl confirmă: „Ponta e tânăr, e inteligent, a devenit deja politician (mai cade, dar se ridică) și partidul nu are altă alternativă”. Dacă nu cumva, am zice noi, avertismentul încătușatului Vanghelie va face vreo surpriză de după gratii.

Timișoara, trezește-te!

Nu întina Proclamația cu numele (și în numele!) satanei!

Cezar
A. Mihalache

Din acest moment, Proclamația de la Timișoara nu mai există! Rămâne doar un act de arhivă într-un opis al jertfei pentru idealuri. Pentru că, în forma „adăugită” de acum, prin abuziva inserare a unei semnături la 25 de ani distanță de la acel eveniment, ea nu mai poate fi decât un afront adus Istoriei. O rescriere a faptelor istorice prin mână revizionistă. O sfidare a logicului care modifică sensul unei decizii a maselor.

Și nu este nici măcar un pic de sminteală în această acțiune bine gândită. Este urmarea curvăsărelii unui președinte de asociație care a scos de la sine putere documentul din arhivă și l-a pus, ori poate l-a predat cu toate stegurile (albe) ale Societății Timișoara, lui Laszlo Tokes.

O coadă de topor care a închinat un act, ce putea fi considerat fără modestie parte a renașterii noastre în Decembrie 89, către „înalta poartă”. Sau ceea ce crede el că este „înaltă poartă”, în fapt o ușă

putredă care duce în sinistra debara cu schelete revizioniste.

În termeni juridici, Proclamația ar putea fi considerată nulă. Pentru că lipsesc părțile fundamentale care i-au dat conținut: masele revoluționare.

Și nu întâmplător Laszlo Tokes a fost ales, după un sfert de secol, să „autentifice” documentul Timișoarei. Iar dacă mai așteptăm încă 25 de ani, același președinte de societate poate să-l cheme și pe tovarășul Iliescu să semneze actul. Evident, pentru a duce definitiv în derădere jertfa din 89. Noroc că nu or să-i mai țină vremurile pe aici, nici pe unul nici pe altul, că altfel cine știe unde am ajunge!

În fapt, semnarea Proclamației de către Tokes are propriul „codice” de descifrare. Strecurarea printre rânduri a intereselor „luptei maghiarilor pentru identitate”. A se citi, revizuirii! Și identificarea, poate, peste alți câțiva ani, a luptei anti-comuniste, scopul definit de semnatarul adevăratei Proclamații, cu lupta pentru „interesele naționale maghiare”.

Și trebuie ca istoricii

să ridice vocea la adresa falsificatorilor. Pentru că semnarea Proclamației de către Tokes reprezintă o blasfemie adusă unui document istoric. Dar constituie și un accept al falsului, al proclamării falsului ca metodă de rescriere a secvențelor istorice după interesul maghiarimii revizioniste.

Iar dacă aceste voci ezita în a promova Adevărul Istoric, mâine-poimâine Tokes și-ar putea pune semnătura și pe Proclamațiile altor mișcări anti-comuniste din acel segment al Istoriei.

Apoi, poate nu se va limita doar la această secvență de istorie (pentru că ei sunt descălécători aici din vremuri mai vechi, nu?!), și cum cozi de topor românești se vor găsi mereu, poate și alte acte vor fi extrase din arhive, acum ale ong-urilor, dar mâna lungă a trădării poate ajunge și în alte structuri și instituții, pentru „revizuirii”.

Și uite așa, vom vedea rescrise manualele de Istorie prin adăugirile unor personaje cu presupuse contribuții la devenirea noastră. Și ar fi cu adevărat paradoxul penibilului com-

placii noastre post-decembriste, acela în care acte ale devenirii noastre să devină linii de subsol ale deznaționalizării programate.

Mai vorbim de „Societatea Timișoara”? Nu, nicidecum, de la așezarea iscăliturii (!) satanei în dreptul jertfei noastre, numele ar trebui să-i devină „Societatea de Maghiarizare Timișoara”.

Acum poate va obține și fonduri „non-guvernamentale” de la Budapesta că, nu-i așa?, lupta maghiarimii împotriva comunismului, care va confiscă mâine poimâine idealurile noastre din Decembrie 89, va ajunge în cărțile de istorie ca marea revoluție maghiară de eliberare de comunism a pământurilor Ardealului, Banatului, Moldovei, și, de ce să se oprească aici?, a Balcanilor și întregii Europe de Est!

Și este și un pas spre confiscarea unei noi date pentru calendarul dovedirii „Ungariei mari”. După 15 și 10 martie, acum 11 Martie – ziua în care a fost citită Proclamația, o zi ce pare tot mai departe și îndepărtată de noi...

Și dă-i și luptă!

erau statele imperialiste: America și Uniunea Sovietică.

Pe această bază s-a umflat patriotismul în mulți români mai ceva ca pufuleții. S-a umflat în așa hal, încât unii vedeau în

și-o să fie o luptă pentru pace, de n-o să mai rămână piatră pe piatră!, îmi spunea un mucalit, încă pe vremea socialismului, persiflând marșurile pentru pace pe care partidul comunist le organiza cu forța, cu scoatere din producție și cu întreruperea cursurilor școlare.

Fiind noi închiși în spatele cortinei de fier, vizionând numai ceva meciuri de fotbal din Champions League și ceva concerte pop-rock, de la frații noștri sârbi, habar n-aveam cu cine ne luptăm pentru pace și dacă ne vede cineva afară de oamenii de ordine de pe margini și de securiștii infiltrați printre rânduri.

În subteran, înțelegeam că este vorba despre „lupta” lui Ceaușescu de a-și legitima regimul, de a „promova” neamestecul în treburile interne, astfel încât să poată edifica un stat comunist după chipul și asemănarea lui. Cei care nu-l lăsau să edifice socialismul multilateral dezvoltat și înaintarea României spre comunism

România un fel de „Grădina comunistă a Maicii Domnului”.

După acest sentiment mai tânjesc mulți și astăzi. Unii sunt nostalgici comuniști, alții sunt doar nostalgici și au scos comu-

nismul din ecuație, păstrând doar visul paranoic cu „grădina”. N-a fost să fie, n-a fost să fim centrul lumii, ne-am contopit și noi cu lumea și astăzi „luptăm” pentru democrație și stat de drept. Cu idei și instituții îm-

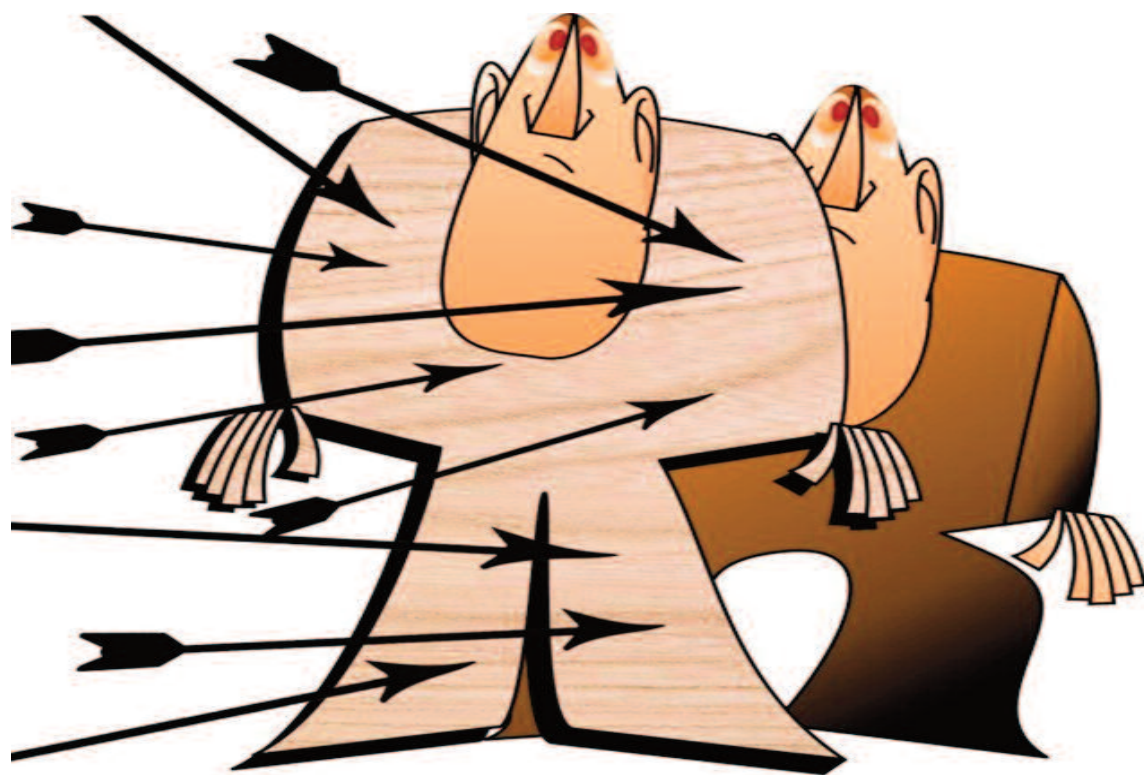
prumutate, cu frustrări, cu fentarea regulilor, cu rapoarte trimise la Uniunea Europeană, cu pâra, cu reclamația, cu mimarea legilor democrației și ale economiei de piață.

De economia de piață s-au săturat mai mulți, dar, până nu pui ceva în loc, tot aceasta-i regula: cine are castraveți, vinde, cine are bani, cumpără. Cine n-are nici una nici alta trebuie să-și vândă munca și ideile. Ceilalți, fără bani, castraveți,

în rafturi, dacă political și-a pierdut, încet-încet, privilegiul de a da justiției peste mâini! Deschide dosarele și cercetează. Și, iaca, s-a deschis cutia Pandorei!

După valurile de rețineri, arestări și cercetări ale unor personaje din politica de vârf, iese la iveală o rețea de complicități în corupție și abuzuri, care duce direct la foștii șefi de stat.

Dacă justiția își face treaba în acest ritm, dacă nu se pune la cale vreo „contrarevoluție”, în scurt timp o să avem toți foștii președinți condamnați. În frunte cu Ion Iliescu și cu Traian Băsescu. De Emil Constantinescu nu știu ce să cred, fiindcă despre el s-a spus că n-a colaborat cu sistemul corupt, ci a fost învins de sistem. Dar nici pe prim-ministrul Emil Boc și Victor Ponta nu-i văd prea bine, fiindcă au tutelat regimuri profund corupte.

idei sau aptitudini, stau pe margine. Toată treaba e că, în acest mediu departe de a fi paradisiac, justiția a căpătat tot mai multă independență și acționează. Ce să facă și ea, săraca, dacă dosarele sunt stivuite